“Fotografiem fragments de vida, no tota”

La Casa Empordà de Figueres rep l'exposició ‘Miquel Ruiz Avilés, una altra manera de captar el món, 1979-2013'

“Els 80 van ser molt bons; perseguíem Dalí per les carreteres de l'Empordà”

Miquel Ruiz i Avil s Foto: JOAN CASTRO / ICONNA.

Miquel Ruiz Avilés enguany farà seixanta anys. És l'any que ha triat la Diputació de Girona, a través del centre de la imatge Inspai, per dedicar-li una exposició retrospectiva. La mostra Miquel Ruiz Avilés, una altra manera de captar el món, 1979-2013 (a la Casa Empordà de Figueres fins al 29 de juny que ve) fa un repàs de la seva trajectòria professional en diversos mitjans de comunicació. És un bona oportunitat per fer balanç d'aquests anys.Els temps dels negatius, sense càmeres digitals, eren millors?A mi la nostàlgia només em va durar un mes. Potser perquè no he sigut mai un purista. M'interessen més les sensacions i explicar una història que no pas si la foto té un gra més o menys. Les fotos de Capa a Normandia tècnicament eren horribles, però van passar a la història.Fotografiar és testimoniar?Jo dic sempre que fotografiem fragments de vida. Només fragments, perquè pels costats, per sota i per dalt de la imatge passen altres coses
que no surten. Explicar les
coses amb fragments.És dels que des de l'adolescència ja tenien la passió de la
fotografia?En l'adolescència ens havíem d'espavilar: amb 13 o 14 anys, anant a fer temporades de veremes d'entre un mes i dos a França, al Rosselló o a la zona de l'Armanyac. I anant a fer mercats amb el pare, que tenia parada del que avui en diríem brocanta. Vaig arribar a Figueres –des de Granada, quan tenia un any–, i ara a Fortià sóc el fill del xatarrero.Fins que munta la seva pròpia parada.Quan em vaig casar vam muntar parada i vaig passar molts anys venent bragues, sostenidors i samarretes.D'aquí ve que alguns encara li diguin en ‘Bragues'?És clar, perquè el tema dóna per a molt; amb un cop puc dir la talla de sostenidor i de bragues de qualsevol.Som molt lluny de la fotografia.No, perquè anant a fer veremes veig i descobreixo a França coses que no vèiem aquells anys a l'Empordà. I tenint la parada a la costa, veig al darrere meu els inicis de la Costa Brava, els primers biquinis. I a l'altre costat de la parada hi ha el quiosc, on em deixen mirar les revistes, començo a fullejar Stern, Paris-Match o National Geographic (també algunes de Lui). Tot plegat m'obre nous horitzons, em desperta unes ànsies de curiositat que al cap d'un temps fan que em compri una càmera i comenci a col·laborar amb El Punt.Com va fer el pas?A final dels setanta, a Figueres, van aparèixer uns cartells que posaven alguna cosa del tipus “Si saps llegir això, saps llegir català. Si saps llegir català, saps llegir El Punt.” I per Santa Creu em vaig apropar a una paradeta d'informació del diari; hi vaig trobar un jove periodista, Narcís Genís, vam parlar... Al diari aquell dia explicaven que havien trobat vedells morts llançats en un descampat. Els vaig dir que això també passava al meu poble (a Fortià), i van contestar que algú ho hauria d'explicar. «Ja ho explicaré jo», vaig dir. I com que també volien que algú fes una foto, els vaig que
la faria jo, i així va començar.Com eren aquells anys?Els vuitanta van ser uns anys molt bons; la fotografia, que era una mitja passió, va passar a ser una passió. Eren els anys en què perseguíem Dalí per les carreteres de l'Empordà. El dia de la mort de Gala, Dalí es va traslladar de Port Lligat a Púbol, i el perseguíem amb Toni Fernandez Sandoval. Vam avançar el cotxe de Dalí a la Bisbal, només vam tenir temps de preparar la màquina i fer 5 fotos, només n'hi havia una de bona, però era una exclusiva; va ser la portada de la revista Lecturas. En vam vendre alguna a França i pensàvem que ens hi faríem rics, però també va morir Grace Kelly i l'actualitat ja va ser una altra.La feina era més dura?Eren anys apassionants. Els anys en què cremaven camions a la frontera, a

vegades en sortia a hòsties però tornava amb fotos. Arribava tard al diari, no sabíem mai fins al moment de revelar si les fotos servirien o no. Eren els primers anys de Peralada on podia trobar-me sol com a fotògraf amb Montserrat Caballé o Josep Carreras. Quedàvem per una entrevista amb Irene Papas i acabàvem sopant junts. O fèiem una entrevista a Ernest Lluch; ell estiuejava a l'Empordà, ens va rebre en pantalons curts. En el moment de fer les fotos va dir que no volia que es veiessin; ens van espavilar per fer les fotos sense que sortissin els pantalons i va quedar solucionat. Avui aquesta gent tindrien 300 assessors d'imatge entorn d'ells i res de tot això seria possible.A l'exposició hi ha fotos de tots els diaris on va treballar?Són una trentena de fotos escollides entre un arxiu de 150.000 negatius que he entregat a Inspai, a la Diputació. He après molt a tots els diaris on he treballat, El Punt, El Observador, La Vanguardia... Vaig treballar a El Mundo del 93 al 95 però no en tinc res perquè no em van tornar mai els negatius i no m'hi vaig barallar; que s'ho quedin.
A l'exposició també hi ha fotos que no s'han publicat mai.Com quines?Hi ha negatius de viatges a Nicaragua, Palestina i Israel, se n'han vist algunes però hi ha molta cosa que no s'ha publicat mai. A Nicaragua va ser un cop de cap, vaig fer la maleta i vaig marxar. Alguns d'aquests viatges es feien en condicions complicades. A Sarajevo són fotos fetes amb molta por; allà els fotògrafs es desplaçaven en cotxes blindats i amb armilles antibales, i jo em ficava allà al mig sense res. D'aquests viatges a vegades se n'ha fet una exposició, a vegades he donat alguna foto per participar en algun acte solidari; una trentena d'aquestes fotos són avui al Museu d'Història de Sarajevo.Donar-ho a Inspai és una manera de posar-ho a disposició del públic?Sí, i també de poder-ho gestionar i que serveixi. Ordenar, revelar i gestionar aquests arxius ara és una feina que només pot fer una entitat com la Diputació. Hi he entregat tot el que són negatius i diapositives. És només una part perquè al darrere tinc mig milió de fitxers digitals. El meu fill ja té la consigna: quan jo no hi sigui, que tregui tot el que són fotos familiars, i la resta, cap a la Diputació.Aquesta és l'exposició més important que ha fet?N'he fet diverses i algunes són més que exposicions; les fotos de Bòsnia són més que una exposició, són una actuació per a la memòria, un recordatori a Srebrenica dels 6.000 cadàvers per enterrar. Tot el que fet amb Fotògrafs per la Pau, per recollir ajuda per a Bòsnia, era molt important. L'última exposició que vaig fer, després de l'ictus, també era molt important per mi perquè era un autohomenatge a la meva recuperació. Era el salt que va significar l'ictus i el salt que vaig haver de fer des de la cadira de rodes, per passar al caminador i al bastó que ara porto. També era un homenatge a la família, els amics i els professionals que me van ajudar. Però l'exposició a Figueres és segurament la més important perquè és una retrospectiva. Fa una mica de por, normalment quan et fan això és que estàs mort; jo estic cardat, però viu.Un reconeixement professional?Sí, perquè no tinc ni un graduat ni he fet mai un curs de fotografia; tot el que sé de fotoperiodisme ho he après sobre la marxa. I que et dediquin ara un catàleg, el Quadern de fotografia d'Inspai, és un honor.On aniria avui a fer fotos?A Alep. A Síria. I no renuncio a anar-hi. Vull ser a Alep, la ciutat mítica, i veure què hi ha passat i què hi passa. Voldria tornar a Bòsnia.Res de jubilar-se, doncs?Vaig deixar de ser fotoperiodista el 10 de setembre del 2010, però de fotos continuaré fent-ne cada dia.Quins projectes hi ha pendents?Alguns estan pràcticament acabats; aquest juny he tancat un cicle de 365 ombres. Una foto diària durant una any de la meva ombra en algun lloc; vaig començar a Andalusia i he acabat ara a la Vall de Boí. També hi ha en curs un treball de 69 portes dels cementiris de l'Alt Empordà, en col·laboració amb Vinyet Panyella. I un altre projecte que explicarem un altre dia; en tinc el títol: Cadàvers urbans.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/751683-fotografiem-fragments-de-vida-no-tota.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss